

Dyssegaards- Kirken

Nr. 1.

April 1960

25. Årgang

Adresser:

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen,
Dyssebakken 8, Hellerup. Telf. GE 2364. Træffes
bedst hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 18—19.

Residerende Kapellan, mag. art. Max W. Olsen,
Grants Allé 23, Hellerup. Telef. SØ 6183. Træffes
bedst Hverdage (undtagen Fredag) Kl. 12—13.

Kordegns Rudolf Hansen,
Ellemosevej 115, Hellerup. Telf. GE 2875. Træffes
Hverdage (undtagen Torsdag) Kl. 10—13. Fredag
tillige Kl. 18—19.

Organist, Dr. phil. Povl Hamburger,
Jægerbakken 7, Gentofte. Telf. OR 5227.

Menighedsraadets Formand:
Skoleinspektør Chr. Larsen,
Hulkærvej 11, Søborg. Telf. SØ 1550.

Menighedsplejen:
Formand: Sognepræst Hans Thyge Jacobsen.
Kasserer: Hr. Chr. Lundbye.

gik til kors og grav. Den gerning, han indviede sig til gennem dåben i Jordan, lod sig kun gennemføre under megen kamp og modstand, under lidelse og død. Men alt dette tog han på sig og holdt ud, indtil frelsesværket var fuldbragt.

Lad os derfor nu i fastetiden betænke Jesu selvhengivelses store offer. Da kan vi også fylde af påskeglæden, når i højtiden »alle klokker ringer mod sky«, og det forkyndes os, at vi er »genfødte til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde«.

Max W. Olsen.

Godtgjort at være Guds søn ved opstandelse fra de døde

(Rom. 1, 4).

Fastetid

Vi er inde i fastetiden, disse 6 uger forud for påsken. De er den kirkelige forberedelse til den store højtid.

Man kan sige, at fastetiden ikke mere svarer til sit navn blandt os evangeliske kristne; vi faster jo ikke, hverken i fastetiden eller på andre tider af året, selv om vi holder med *Luther*, når han i sin »Lille Katekismus« skriver, at »Faste og legemlig Beredelse er vel en smuk udvortes Tugt«. Vi nægter ingenlunde fastens betydning som selvdisciplin og som udtryk for sorg over synden; men som så meget andet kan den blive til en præstation, man glæder sig over og fremhæver (Lk. 18, 12; Mt. 6, 16), og det var jo ikke meningen. Men dertil kommer, at det vigtigste i fastetiden er ikke selve fasten; den er kun tænkt som et ledsagende moment til det afgørende i denne forberedelsestid, som er fordybelsen i Vor Herre Jesu Kristi lidelseshistorie. Vi må betragte den kendsgerning, at vor Frelser

I min ungdom hørte jeg om en alvorlig præst, der var kommet i tvivl. Det kan ske for enhver ærlig sjæl. Han havde langfredag holdt en stærk prædiken om Jesu forfærdelige lidelse helt ind i gudsforladtheden, hvor han på sit kors råbte: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Og så skulle han prædike påskemorgen om opstandelsen. Men han var i mellemtiden kommet ind i en anfægtelse. Var det nu en levende virkelighed, at den døde og gravlagte Jesus virkelig var opstået fra de døde og var sin menigheds levende og nærværende frelser. Hans menneskelige forstand måtte sige nej. For det kan kød og blod ikke forstå. Han kæmpede en nat lang i bøn, han råbte til Gud ud af sin sjæls vande: Herre, min Gud, jeg forgår i angst og vantrø. Han havde skrevet sin påskeprædiken, og den var sådan set godt nok i overensstemmelse med dogmatiken. Men han syntes, at troen var død i ham.

Og så stod han foran alteret påskemorgen og skulle læse epistlen efter den 2. tekstrække. Han kendte den naturligvis særdeles godt: »Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin stor barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde —.« Hjertet krympede sig i hans bryst. Og ligesom uvilkårligt så han op på det kors, der prydede kirkens alter. Det var et tomt kors, der var ikke nogen kristusfigur på. Da med ét åbenbarede Guds hellige ånd sig for ham og sprængte tvivlen i hans hjerte. Og med en frydefuld jubel så han: »Korset er jo tomt, han er opstanden fra de døde, min velsignede frelser!«

I den østerlandske kristne kirke hilser de troende hinanden påskemorgen med ordene: »Kristus er sandelig opstanden!«

I romerbrevets 1. kapitel, vers 4, skriver Paulus: »Han, som ifølge helligheds-ånd med væld blev godtgjort at være Guds søn ved opstandelsen fra de døde, Jesus Kristus vor Herre...«, og i Rom. 6, 5: »Thi er vi sammenvokset med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans«. Lige forud skriver Paulus: »Véd I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død? Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv.«

Nu skal vi snart fejre påske, efter at vi har fejret skærtorsdagen til minde om den nat, da han blev forrådt, men hvor han også indstiftede Den hellige Nadver, vi skal samles om langfredagens tunge ord og evangeliet om »Jesus, dine dybe vunder og din smertefulde død«. Men vi skal også fejre den livsalige påskemorgen, da vor Frelser med guddomsvælde sprængte gravens stængende sten indefra og trådte frem som den, der sejrede over synd og død og djævelens magt.

Vi skal nok fejre festen om »Jesus, dine dybe vunder og din smertefulde død«. Men den må vi ikke standse ved. Vi må videre til den livsalige påskemorgen og blive forvisset om, at korset er tomt for den døende Frelser — og meget mere, graven ude i Josefs have er også tom, tom for det lig, Josef og Nikodemus lagde deri, for Han, Jesus Kristus, er opstanden — han er oprejst for at retfærdiggøre alle dem, for hvem han døde.

Kærnesummen i hele det kristne evangelium er, at Kristus blev korsfæstet, at han døde og at han opstod herligt på den tredje dag. Men

vi må ikke glemme de ord: For mig, for vore synder — for vor retfærdiggørelse.

Hans kors og hans grav er tomme — han selv lever i sin menighed. For Kristus er godtgjort at være Guds søn ved opstandelsen fra de døde! Gud ske lov!

Glædelig og velsignet påske i kirke og hjem!

Johs. Feveile.

Menighedsmøde

Tirsdag den 5. april kl. 20 afholdes menighedsmøde i Dyssegårdskirken.

Sognepræst *Hans Thyge Jacobsen* taler (»Omkring den nye kirkes byggeri«). — Lysbilleder.

Efter sommerferien er planlagt en række menighedsmøder. Nærmere meddelelse herom vil fremkomme.

Præsterne.

Bemærk venligst indlagte giroblanket!

Med dette nummer af menighedsbladet følger en giroblanket.

Sagen er den, at vi ikke kan udsende dette lille kirkeblad, medmindre sognets beboere vil give os midler dertil. Redaktionen fungerer naturligvis uden noget vederlag, men det gør bogtrykkeren og postvæsenet desværre ikke!

Må vi derfor ikke nok forvente, at man som vanligt ved denne årstid vil sende os et bidrag (størrelsen bestemmer man selv) til støtte for menighedsbladets fortsatte udgivelse?

Med venlig hilsen og tak

Hans Thyge Jacobsen. *Max W. Olsen.*

Rudolf Hansen.

Gaver til den ny Dyssegårdskirke

Siden sidste nummer af kirkebladet er med hjertelig tak modtaget følgende bidrag:

Landsretssagfører Svend Harup: 100/kr. Fru grosserer Albert Jensen, Poppelhøj 38: 500/kr. Snedker Christensen, Grants Alle 34: 30/kr.

Kollekt i Helleruplund kirke: 304/kr.

Hans Thyge Jacobsen,
sognepræst.

Gud er ikke skjult!

Klag ikke over, at Gud har gemt sig. Tak ham i stedet for, at han har åbenbaret sig så meget, som han har gjort.

Og videre: Tak ham for, at han ikke gav sig til kende for de hovmodigt vise, uværdige som de er til at kende en så hellig Gud.

To slags mennesker kender sandheden: de, som har et ydmygt hjerte og elsker det ringe, hvor uudviklede eller hvor ubetydelige de end ellers kan være. Og de, som er vidtfavnende nok til at se sandheden, uafhængigt af hvor meget der taler imod den.

Blaise Pascal.

Livsindhold

Den, der er uden Gud i verden, bliver snart ked af sig selv og udtrykker dette fornemt ved at være ked af hele livet; men den, der er i selskab med Gud, lever sammen med den, hvis nærværelse giver selv det ubetydeligste uendelig betydning.

Søren Kierkegaard.

Kirkelig Statistik

	1956	1957	1958	1959
Altergæster	689	645	764	633
Døbte	47	52	35	40
Konfirmerede	28	48	28	37
Vielser	11	9	7	11
Udm. af folkekirken	1	6	6	8
Indm. i folkekirken	3	1	2	1
Separationsmægling	3	4	6	7
Skilsmissemægling	1	1	1	2
Kirkebøsserne kr.	669	619	573	697
Sognets befolkn.tal	10158	10281	10352	10379
Heraf udenfor folkek.	384	351	351	372

Rudolf Hansen,
kordegn.

Solokin

Jeg har ofte sat mig i solen og givet mig hen til at føle den. Jeg har mærket, hvorledes denne regn af varme stråler faldt ned over mig og blev ved at falde ustandselig. Og jeg har følt trang til at række mine arme op og udbryde: O, vilsignede kilde, hvorfra denne strøm udvælder! Og jeg har sagt: Du, som har ladet denne sol opgå og disse stråler øse sig ud over mig, lad mig også indvortes opvarmes; lad min *sjæl* fornemme, hvad mit legeme fornemmer; din *God-*

hed — lad dem falde på min sjæl, strømme til min sjæl, føles af min sjæl.

Men når denne trang kommer op i mig, da ser jeg jo snart, at det kan ikke nytte, jeg står og rækker hænderne ud mod solen. Hvor varmt den end skinner, den kan ikke gennemvarme min sjæl. Vel kan den give mig en fornemmelse af Guds godhed, men ikke en sådan fornemmelse, som den Paulus har, når han skriver: »Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, barmhjertighedens fader og al trøsts Gud, som trøster os under al vor trængsel«. (2. Kor. 1, 3-4). Og på den måde er det just, min sjæl trænger til at føle Gud som den, der ikke blot er den fjerne kilde til alt lys og al varme, men som selv er mig nær og trøster mig i al min trængsel. Men da skal jeg række hænderne ud mod en anden sol, Jesus Kristus, Guds enbårne søn. Også denne sol har Faderen ladet opgå, også den udstråler hans godhed, men udstråler den til *sjælen*.

»Bryd frem, mit hjertes trang at lindre, du arme syndres dag og sol«.

Således anråber vi ham i en af vore salmer. Ja, bryd frem, du sol på himlen, du klare sol, du stærke, varme sol, du hans herligheds afglans, hans væsens udtrykte billede. Jesus Kristus, du sjælesol, du livgiver, du varmegiver, bryd frem af skyerne, skin gennem tågen, skyd stråler ind i os, som kan gennemvarme os *sjælen*, den matte, syge, forfrosne sjæl. —

Er jeg først i solskin, kan jeg begynde at bringe andre solskin. Derfor har også det anførte ord af Paulus om ham, som trøster os i al vor trængsel, en tilføjelse: »at vi må kunne trøste dem, som er i alle hånde trængsel, med den trøst, hvormed vi selv trøstes af Gud«. —

Derfor behøves der så meget solskin.

Gud give, at der må følge en smule med os, hvor vi kommer.

Morten Pontoppidan.

Tid til at være menneske?

Der går en anekdote om en vesteuropæer, der over for en kineser pralede af den moderne, stadig fremadskridende teknik. »Ifjor tog det så og så mange timer at flyve over Atlanten«, sagde han, »men i år var materiellet så meget forbedret, at jeg kunne gøre rejsen en halv time hurtigere.«

Da rodede kineseren sig eftertænksomt i hår og skæg og spurgte ud af sit hjertes enfold: »Og hvad brugte De så den halve time til?«

Der stod europæeren og blev kineseren svar

skyldig. For hvad skulle han svare? Han vidste det ikke!

Det er faktisk vort problem i en nøddeskal; thi hvad skal vi bruge den sparede tid til?

Vi får varerne bragt til døren; det sparer tid. Vi har telefon, støvsuger og fjernvarme; det sparer tid. Vi har »træk og slip«, så vi slipper for at rende i gården; det sparer tid. Vi bevæger os med større hastighed end nogensinde til lands, til vands og i luften. Det sparer tid.

Men tid til hvad? Til det egentlige? Til at leve? Til at være menneske? Hvem tør påstå det? Er det ikke tværtimod sådan, at vi har glemte, hvad det er at leve? Aldrig har vi sparet så megen tid, og aldrig har vi haft så travlt! Jo mere tid vi sparer, des mindre tid får vi til det egentlige.

Vi ligner husmanden, der investerede alt, hvad han havde, i en malkemaskine. Det viste sig at være utilstrækkeligt. Han kunne ikke betale sine afdrag. Så trak de af med hans eneste ko og lod ham beholde malkemaskinen. Eller skal vi være litterære og citere Søren Kierkegaards ord om de fortravlede slidere, der over deres mange gøremål glemmer det evige: »Hvad udretter de vel, disse travle hastemagere? Det går dem vel som hin kone, der blev så befippet over, at der var ildebrand i huset, at hun kun fik reddet én ting: ildtangen. Hvad mere redder de vel ud af livets ildebrand?«

Hvor skal vi være taknemmelige for, at Guds ord gang på gang bryder ind i vor travlhed for at få os i tale. Det var det, der skete i Bethania, da Jesus besøgte Martha og Maria. Han kom ikke for at lade sig bevæerte eller for at snakke om vind og vejr. Han kom, fordi han havde noget at sige til dem begge. Og så måtte gryder, pander og tallerkener minsandten se at klare sig så godt de kunne. Her stod større ting på spil, end om grøden skulle blive sveden. Det forstod Maria; men Martha forstod det ikke.

Gør vi? Forstår vi, at når den Højeste vil gøre os husbesøg, har vi mennesker at være hjemme. Så skal vi ikke rende efter alle mulige andre ting, så har vi kun én ting at gøre: lytte til Ham, der »har det evige livs ord«, det vil sige taler til os om vort egentlige liv.

Det er nemlig dette liv, han vil frelse i os.

H. H. Siegumfeldt.

Husindsamlingen

Menighedsplejens juleindsamling i december 1959 gav følgende resultat:

Indsamlingslisterne	4746 kr.
Gave fra Helleruplund menighed	1000 kr.
Ialt....	5746 kr.

Hjertelig tak til alle bidragydere, listebærere og Helleruplund menighed.

Dyssegård sogns menighedspleje.

Møder

April

Onsdag den 6.: Kvindekredsmøde hos fru Roer, Emdrup Kærvej 14.

Onsdag den 13.: Fælles bibeltid hos hr. Lundbye, Merianvej 22 (Es. 53).

Onsdag den 20.: Offentligt møde hos hr. Appel Lustrup, Ewaldsbakken 28.

Maj

Onsdag den 4.: Kvindekredsmøde hos frk. Olsen, Høeghsmindevej 23.

Onsdag den 11.: Bibeltid. Østre kreds hos hr. Øster Hansen, Hagens Allé 25.

Vestre kreds hos hr. Roer, Emdrup Kærvej 14. (Es. 55).

Onsdag den 25.: Offentligt møde hos hr. Lundbye, Merianvej 22.

Overbetjent Jens Thomsen taler.

Juni

Onsdag den 1.: Kvindekredsmøde hos fru Ewert-Sønderdalen 12.

Onsdag den 8.: Fælles bibeltid hos hr. P. Geil, Sønderdalen 12. (Es. 43).

August

Onsdag den 24.: Offentligt møde hos hr. P. Geil, Sønderdalen 12.

NB. Søndagsskolen begynder igen efter sommerferien den 7. september kl. 13 i Dyssegårdskirken.